

A tanulmány az Újszövetség néhány részletét több szempontból is értelmezi. Részben hagyományos stilisztikai-retorikai, részben modern tudásszerzési módszerekkel. Két látásmód metszéspontjából elemzi az evangélistáktól kiválasztott szövegrészeket, így „dialógust” folytat a különböző gondolkodásmódok között. Az így kapott tudásreprezentáció alkalmas mind az alakzatok funkcióinak vizsgálatára, mind a más szövegekkel való intertextuális összefüggések feltárására. Mindezek újra meggyőznek arról, hogy a Biblia kultúránk olyan forrása, amely minden század emberének üzen, olvasása (re)konstruálja a tudást, az evangélistáktól kiinduló „tudásátvitel” az olvasóban felkészültségétől és nyitottságától függően megjelenítheti a szövegben több szinten kódolt gondolatokat. A Biblia a mai változó Európában is olyan erkölcsi jelentést képvisel, amely meghatározója lehet a XXI. századnak, egy igazán „emberarcú” világnak.

Pilinszky János írja: „Amit tudok, egyedül annyi, hogy Isten időről időre átvérzi a történelem szövetét, s a szituáció kegyelméből az ember ismét engedelmessé válik. ...Az isteni kontextusban: legtöbbször más, aki az értéket megéli, s megint más, aki esetleg megírja. Mit számít? Isten az, s egyedül ő az, aki ír: a történések szövetére vagy a papírra.”

A szerzők tehát az evangélisták szövegrészeinek vizsgálata közben arra törekednek, hogy feltárják a szöveg sokrétű jelentését különböző nézőpontból (retorikai, stilisztikai), és a hipertextuális módszerrel alkalmat adjanak a bibliai üzenetek újragondolására.

41243/XV

